၇၀ခုနှစ်က
မုဆိုးမလေး
စာစဉ် - ၁၇
Translator - Khat Team
小红书号: 8078008770

၇၀ ခုနှစ်က မုဆိုးမလေး
အပိုင်း ၁၆၁

*

ညဘက်တွင် လုယွီသည် အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်အိပ်ပြီး ဖန့်မိန်ကို ကျန်းချန်နှင့် အခန်းတစ်ခန်းတည်း အိပ်ရန် စီစဉ်ပေးကာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အခြားအခန်းတွင် အိပ်စေသည်။ ဖန့်မိန် ရောက်လာချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်ပြီး အလုပ်များ လုပ်ကိုင်ပြီးချိန်တွင် မှောင်နေပြီဖြစ်သည်။ လန်ဟွေ့နှင့် တပ်ရင်းမှူးဟဲတို့ အနားမှာ ရှိနေမှန်း သိသဖြင့် ဖန့်မိန်သည် နောက်တစ်နေ့ မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ကျန်းချန်ကို သူမအား အစ်မလန်၏ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ခိုင်းခဲ့

သည်။

လန်ဟွေ့မှာ စာသင်ဝိုင်းသို့ သွားနေသဖြင့် သူ တို့ လွဲသွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းချန်သည် ဖန့်မိန်ကို စာသင် ဝိုင်းသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ လန်ဟွေ့နှင့် ဖန့်မိန် တို့မှာ သုံးလေးနှစ်ခန့် မတွေ့ရသဖြင့် ပထမဆုံး တွေ့ချိန်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမှတ်မိကြဘဲ နာမည်ပြောမှသာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြ သည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် သူတို့ လန်ဟွေ့၏ အိမ်မှာ ထမင်းစားကြသည်။ လန်ဟွေ့တွင်လည်း သား နှစ်ယောက် ရှိပြီး စုန့်ရှန်းတုန်၊ စုန့်ရှန်းဟုန်တို့ နှင့် ရွယ်တူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကလေးလေး ယောက်မှာ အခန်းထဲတွင် ဝင်ကစားနေကြပြီး ကျန်းချန်နှင့် ကျန်လူများမှာ ဧည့်ခန်းတွင် ကျန် ခဲ့သည်။

လန်ဟွေ့သည် ရှေ့ဖုံးခါးစည်းကို ပတ်ကာ မီးဖိုချောင်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ လှီးရင်း ဖန့်မိန်နှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ် အကြောင်း စကားပြောနေသည်။ ထို့နောက် သူမက မေးလိုက်သည်။ "နင်က ကျန်းရှန်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံရတယ်နော်။ နင်တို့ အရင် ကတည်းက သိကြတာလား။"

ဖန့်မိန် - ....

သူမ ဘယ်လို ပြန်ပြောရပါမည်နည်း။

သူမသည် ကျန်းရှန်ကို မသိစိတ်ဖြင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ကျန်းရှန် မျက်တောင်ခတ် လိုက်ပြီး ဖန့်မိန်ကို မော့ကြည့်နေစဉ် ဖန့်မိန်က ပြောလိုက်သည်။ "အာ... တို့တွေ... တို့တွေ အ ရင်က တွေ့ဖူးတယ်..." သူတို့ အချင်းချင်း မသိ ကြဘူးလား။ သူမသည် ကျန်းရှန်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ကာ တစ်ခုခု အမြန်ပြောပေး

ရန် မျှော်လင့်နေသည်။

ကျန်းနျန် - ....

သူမသည် ဖန့်မိန် စကားကို ဆက်ပြော ပေးလိုက်သည်။ "ကျွန်မ အရင်က အဲဒီဘက်က ပန်းထိုးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တော့ လုယွီကို တွေ့ဖို့ စစ်အခြေစိုက်စခန်းကို ခဏခဏ သွားဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ အစ်မဖန့်နဲ့ ရင်းနှီးသွားတာပါ။"

လန်ဟွေ့ ပြုံးလိုက်သည်။ "သြော်... အဲဒီ လိုလား။"

ဖန့်မိန် အမြန် ခေါင်းညိတ်သည်။ "ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မှန်တယ်။" ထို့နောက် ကျန်းနျန်ကို ကြည့်ကာ "နင်ပြောတာ မှန်တယ်။"

ကျန်းနျန် - ....

ကံကောင်းသည်မှာ လန်ဟွေ့အိမ်တွင် နေ့လယ်စာစားချိန်၌ စုန့်ရှန်းတုန်နှင့် စုန့်ရှန်းဟုန်တို့မှာ ဟဲပင်း၊ ဟဲမင်တို့နှင့် ကစားရ

သည်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် စကားသိပ်မပြော ကြပေ။

ဖန့်မိန်သည် လွန်ခဲ့သည့် လအနည်းငယ် အတွင်း တုန်းရှီမြို့တွင် သူမ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် များကို ပြောပြသည်။ သူမသည် ထိုအရပ်က လေယူလေသိမ်း အနည်းငယ် ပါလာသဖြင့် လန်ဟွေ့မှာ ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။"ဖန့်မိန်... နင့်ရဲ့ လေယူလေသိမ်းက အခုဆို အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းနေပြီ။"

ဖန့်မိန် အံ့သြသွားခဲ့သည်။ "ဘာ။"

ကျန်းချန် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် အမျိုးသမီး သုံးဦးနှင့် ကလေးများသာ ရှိသည်။ တပ်ရင်းမှူးဟဲနှင့် ကျန်လူများ ပြန်မရောက်ကြသေးပေ။ လန်ဟွေ့ အိမ်တွင် ညစာစားပြီးနောက် အိမ်ပြန်လာစဉ် မိသားစု အဆောင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ချန်ပင်

နှင့် ဆုံခဲ့သည်။ ချန်ပင်သည် ဖန့်မိန်ကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားသည်။ ဖန့်မိန်က အရင်စပြောခဲ့သည်။ "ချန်ပင်... နင် ငါ့ကို မှတ်မိသေးလား။"

ချန်ပင်က ပြုံးကာ "ဘယ်လိုလုပ် မေ့မှာလဲ" ထို့နောက် သူမက မေးသည်။ "ကျန်းရှန်ကို လာတွေ့တာလား။"

ဖန့်မိန် ပြောလိုက်သည်။ "ဟုတ်တယ်၊ သူက တပ်ရင်းမှူးလုနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီလေ။ ငါ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ကို အမီမလိုက်နိုင်ပေမယ့် အခုလို လာအားပေးတာလည်း မနောက်ကျသေးပါဘူး။"

ဖန့်မိန်၏ စကားကို ကြားသောအခါ ချန်ပင်စိတ်အေးသွားသည်။ တပ်ရင်းမှူးစုန့်က ကျန်းရှန်နှင့် လုယွီတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သိပြီးသားပုံရသည်။ သူမနှင့် ဘာမှမဆိုင်သော်လည်း ဖိအား

များစွာ လျော့ကျသွားသလို ခံစားရသည်။ သူမ သည် ဖန့်မိန်နှင့် ခဏမျှ စကားပြောပြီးနောက် ပြန်သွားသည်။

ဖန့်မိန်က အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ "ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက နင်နဲ့ တပ်ရင်းမှူးလုက အရင်က မတ်နဲ့ မရီး တော်စပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ မသိကြသေးဘူးလား။"

ကျန်းနျန်က ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါပြသည်။ "မသိကြပါဘူး။" ဖန့်မိန် သက်ပြင်းချကာ စိတ်အေးသွားစဉ်မှာပင် ကျန်းနျန်က ထပ်ပြောလိုက်သည်။ "ချန်ပင်တော့ သိတယ်။"

ဖန့်မိန် - ....

ဒါဆိုရင် ငါ အခုလေးတင် ချန်ပင်ရှေ့မှာ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောခဲ့မိတာပေါ့။

အိမ်ရောက်သောအခါ ကျန်းနျန်က စုန့်ရှုန်းတုန်နှင့် သူ့ညီကို မေးလိုက်သည်။ "သားတို့ ဘာ

စားချင်လဲ။ ဒေါ်လေးကျွန်း ချက်ပေးမယ်။"

နှစ်ယောက်လုံးက ပြိုင်တူ ဖြေကြသည်။ "သကြားညိုကိတ် စားချင်တယ်။"

ကျွန်းချွန် ပြုံးလိုက်သည်။ "ကောင်းပါပြီ။"

သူမသည် မုန့်နယ်ရန် မီးဖိုချောင်သို့ သွားရာ ဖန့်မိန်က ကူညီရန် လိုက်လာသည်။ သူမသည် အကြာကြီး တွန့်ဆုတ်နေပြီးမှ မေးလိုက်သည်။ "ကျွန်းချွန်... နင် အခုတော့ လက်ထပ်သွားပြီဆိုတော့ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ ငါ နင်နဲ့ စုန့်ပိုင်ကို အောင်သွယ်ပေးတုန်းက ငါ့အပေါ် တစ်ခုခု စိတ်ထဲ ထားခဲ့လား။"

ကျွန်းချွန်က တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ "မရှိပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မနောက်တစ်ခါ အိမ်ထောင်မပြုချင်တာပဲ ရှိတာပါ။"

ဖန့်မိန် ပြောလိုက်သည်။ "နင်တို့နှစ်ယောက်က

တကယ်ပဲ ရေစက်မပါခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် တပ်ရင်းမှူးလုက တော်တော်ကောင်းပါတယ်၊ ချောလည်းချောတယ်၊ အခုဆို တပ်မှူးကြီးလည်း ဖြစ်နေပြီ။ လောင်စုနဲ့ ပြောသလိုပဲ တပ်ရင်းမှူးလုက အလားအလာ အရမ်းကောင်းတယ်။ နင်တို့က တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိနေတော့ သူ့ဆီမှာ နင် ဒုက္ခမရောက်နိုင်ပါဘူး။"

ကျန်းချန် ပြုံးလိုက်သည်။ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မဖန့်။"

"ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။" ဖန့်မိန်သည် ကြွေဇလုံကို ဆေးကြောပြီး ရေအသစ် လဲလှယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ကြည့်ကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ "ငါတို့ဆီမှာလည်း ဘာလို့ ဒါမျိုး မရှိရတာလဲ။"

ကျန်းချန် မုန့်များ လုပ်ပြီးသွားသောအခါ ဖန့်

မိန်က အခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ "စုန့်ပိုင် ထွက်သွားပြီ။"

ကျန်းချန် ပြောလိုက်သည်။ "ကျွန်မ သိပါတယ်။"

အနီရောင်ကြယ်ဟိုတယ်တွင် လူခွဲခဲ့ကြပြီးနောက် စုန့်ပိုင်က နယ်စပ်သို့ သွားမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ အစကတည်းက ကျန်းချန်သည် စုန့်ပိုင်ကို ကျူးကျွင်းကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအဖြစ်သာ မြင်ခဲ့ပြီး သူက သူမအပေါ် ခံစားချက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့ပေ။

သူမသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ လှီးရန် လှည့်လိုက်စဉ် ဖန့်မိန်က ဆက်ပြောခဲ့သည်။ "သူထွက်သွားတာ ငါးရက် ရှိပြီ။ လောင်စုန့်နဲ့ ငါက သူ့ကို ဘူတာရုံအထိ ကိုယ်တိုင် သွားပို့ခဲ့တာ။ အခု နယ်စပ်ကို သွားတာဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံကြဦးမလဲ မသိဘူး။ ဒီကလေးက ဘာလို့

စစ်တပ်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ အမြဲတမ်း ဝေးလံခေါင်ဖျားတဲ့ နေရာတွေကိုပဲ သွားနေရတာလဲ။"

ကျန်းနျန် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ "လူတိုင်းမှာ မတူညီတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ရှိကြတာပေါ့။"

သူမသည် ဤတစ်ခေါက်တွင် မုန့်များစွာ လုပ်လိုက်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် လုယွီ ညစာစားရန် ပြန်လာသောအခါ ကျန်းနျန်သည် ကုရှစ်ကျိုးနှင့် ချန်ယောင်တို့ မြည်းစမ်းနိုင်ရန် မုန့်များကို အလူမီနီယမ် ထမင်းဘူးများထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သူမ၏ ပါးပြင်များမှာ ရုတ်တရက် ပူနွေးသွားသည်။ ကျန်းနျန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လုယွီသည် ဗီရို၏ ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် လက်ထောက်ကာ သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားပြီး ပြုံးလျက် ငုံ့ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်းနျှန်သည် မီးဖိုချောင် အပြင်ဘက်သို့ မသိစိတ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လုယွီက သူမ၏ နားနားတွင် ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြော လိုက်သည်။ "အစ်မဖန့်က ကလေးတွေကို သိပ် နေတယ်။"

ကျွန်းနျှန် သက်ပြင်းချနိုင်သွားသည်။ သို့သော် သူမ တွေးမိသည်မှာ... ယခုအခါ သူမနှင့် လုယွီ မှာ လင်မယား ဖြစ်နေပြီကို ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေရသလို ခံစားနေရသ နည်း။

လုယွီသည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်ပြီးမှ တွန့်ဆုတ်စွာ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ "ကိုယ် သွား တော့မယ်။"

ကျွန်းနျှန် ရှက်သွေးဖြာသွားခဲ့သည်။ "လမ်းမှာ ဂရုစိုက်ပါဦး။"

လုယွီ ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်းနျှန်သည်

ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အိပ်ရန် လှဲလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဖန့်မိန် ရောက်လာပြီး ကျန်းနျန်ကို ပြောလိုက်သည်။ "ဒီနေ့ည အိပ်ရင် ငြိမ်ငြိမ် အိပ်နော်။"

ကျန်းနျန် - ....

ဖန့်မိန် ထပ်ပြောလိုက်သည်။ "မနေ့ညက နင်ငါ့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကန်ခဲ့တာ။"

ကျန်းနျန် - ....

"ကျွန်မ ကောင်းကောင်းအိပ်ဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်။"

သူမ ဖန့်မိန်ကို ကန်မိခြင်းမှာ ဘေးနားက လူကို လုယွီဟု မသိစိတ်က ထင်နေမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ လုယွီနှင့် အတူအိပ်ခဲ့သော ညအချို့တွင် သူမသည် လုယွီ၏ ပွေ့ဖက်ခြင်းကို ခံထားရသဖြင့် မည်သည့်နေရာသို့မှ လိမ့်မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့အပြင် လုယွီမှာ မီးဖိုတစ်ခုကဲ့သို့

နွေးထွေးလှသည်။ အလွန်အေးသော ရာသီဥတု တွင်ပင် သူမသည် မအေးဘဲ နွေးထွေးမှုကို ခံစားရသည်။

ဖန့်မိန်သည် ထိုနေရာတွင် သုံးရက်နေထိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ထွက်ခွာသွား သည်။ ညနေ ခြောက်နာရီ ရထားကို စီးခြင်း ဖြစ်သည်။ လုယွီသည် ခွင့်တစ်ဝက်ယူကာ ဖန့် မိန်နှင့် သူမ၏ မိသားစု သုံးဦးကို ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ဘူတာရုံများမှာ လူလိုက်ပို့သူများ ကို အတွင်းအထိ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ကျန်းချန်သည် ဖန့်မိန်အတွက် ပစ္စည်းများစွာ ထုပ်ပိုးပေးလိုက် ရာ လုယွီက ထိုပစ္စည်းများကို သယ်ပေးခဲ့သည်။ သူတို့ အကြာကြီး မနေဘဲ ပြန်ထွက်လာကြ သည်။

ရထား စတင်ထွက်ခွာချိန်တွင် ဖန့်မိန်သည်

ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကျန်းချန်ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ သူမနှင့် လုယွီကို အားလပ်ရက်ယူ၍ တုန်းရှီမြို့သို့ လာလည်ရန် မှာကြားခဲ့သည်။

ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်း နွေးလာသော်လည်း မနက်နှင့် ညပိုင်း အပူချိန်မှာ ကွာခြားနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာရှိ မိသားစု အဆောင်များသည် ဟိုဘက်က မိသားစု ဝင်းခြံများနှင့် မတူပေ။ ဟိုဘက်တွင် အိမ်တိုင်း၌ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ရန် ဝင်းငယ်လေးများ ရှိသော်လည်း ဤနေရာတွင်မူ မိသားစုတိုင်းအတွက် မြေကွက်ငယ်လေးများ ခွဲဝေပေးထားသော မြေကွက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ကျန်းချန်၏ မြေကွက်မှာ ထျန်မိုင်၏ မြေကွက်နှင့် ကပ်လျက် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ မနက်စာစားပြီးနောက် ထျန်မိုင်သည် ကျန်းချန်ထံ

ရောက်လာပြီး မြေကွက်ရှိ မြေကြီးများကို အတူတူ သွားဆွရန် လာခေါ်သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် လုယွီနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့သည်။

ထျန်မိုင်က ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ "တပ်ရင်းမှူးလု တပ်ရင်းကို သွားမလို့လား။"

လုယွီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ "အင်း။"

သူသည် ကျန်းနျန်ဘက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ "မင်း ဒီတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားရုံပဲ သွားလိုက်ပါ။ ကိုယ် နေ့လယ်ကြရင် အချိန်ယူပြီး မြေသွားဆွပေးမယ်။ မင်း ဒါတွေ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။"

ကျန်းနျန် ပြုံးလိုက်သည်။ "ကောင်းပါပြီ။"

လုယွီ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ထျန်မိုင်မှာ မနာလိုဖြစ်သွားကာ ပြောလိုက်သည်။ "အာ... လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

နိုင်းယှဉ်နေကြရတာပဲ။ ငါ့ယောက်ျားကို ကြည့်ဦး။ ငါ သူ့အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိပြီ၊ သူက အမြဲတမ်း ကြားထဲကနေ ညှိပေးဖို့ပဲ ကြိုးစားတာ၊ ငါ့ကို ကူညီဖို့ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားဘူး။"

ဤအကြောင်းအရာသည် ထျန်မိုင်ကို အမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးစေသည်။ ယနေ့မနက်တွင်လည်း ယောက္ခမဖြစ်သူနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ အကြောင်းမှာ ယောက္ခမဖြစ်သူက မနေ့ညက နင်ရှို့ကို စကားနားမထောင်ဟု ဆူပူခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ သမီးကြီးက ဘာလို့ နားမထောင်ရမှာလဲ။ နေ့တိုင်း ဆူပူခံနေရလို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေနေတာတောင် စကားနားမထောင်သေးဘူးလား။

ထိုကိစ္စကြောင့် ဒုလက်ထောက်တပ်ရင်းမှူးနင်သည်လည်း ယနေ့ သူ၏ မိခင်နှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့

သည်။ ရလဒ်အနေဖြင့် အဘွားကြီးမှာ ငိုယိုကာ ပြဿနာရှာပြီး အိမ်မှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ကြောင်း၊ လူကြီးလူငယ် အားလုံးက သူမကို အနိုင်ကျင့်နေကြကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထျန်မိုင်မှာ အလွန်စိတ်တိုသွားသဖြင့် ပေါက်ပြားကို ဆွဲကာ အပြင်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ မည်သူမှ ထိုအဘွားကြီးကို မနှောင့်ယှက်ရဲကြတော့ပေ။

ဘေးအိမ်တွင် နေသော ဟဲယွဲ့သည် ကျန်းချန်တို့ မြေကွက်ဆီ သွားမည်ကို သိသဖြင့် သူမပါ လိုက်ခဲ့သည်။ လှေကားထစ်များဆီ ရောက်သောအခါ ကျန်းချန်သည် ဘေးအိမ်နှစ်အိမ်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူမ ပြောင်းလာတာ နှစ်လနီးပါး ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုမိသားစု နှစ်စုကို မမြင်ဖူးသေးပေ။ ထို့ကြောင့် သူမက မေးလိုက်သည်။ "အစ်မဟဲ... ဒီအိမ်နှစ်အိမ်မှာ ဘယ်သူ

တွေ နေတာလဲ။"

ဟဲယွဲ့က ပြောလိုက်သည်။ "ဒီအိမ်ကတော့ တတိယ တပ်ရင်းက ဗိုလ်ကြီးလိန်နဲ့ သူ့မိန်းမ နေတာ။ သူတို့က နှစ်သစ်ကူးပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ အဖေက လဲကျပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားလို့ သူက အဖေကို ပြုစုဖို့ ပြန်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ကြီးလိန်က အခု အိပ်ဆောင်မှာပဲ နေနေတယ်။ သူ့မိန်းမ ပြန်လာမှ သူ ပြန်ပြောင်းလာမှာ။"

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် သူမသည် အခြားအိမ်တစ်အိမ်ကို ကြည့်ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ "အဲဒါကတော့ စတုတ္ထ တပ်ရင်းက လက်ထောက်တပ်ရင်းမှူးလျိုရဲ့ အိမ်ပဲ။ သူ့မိန်းမက သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး သူမအမေအိမ်ကို ပြန်သွားတာ နှစ်လနီးပါး ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် စာသင်ဝိုင်းမှာ

ကြားရတာတော့ စတုတ္ထ တပ်ရင်းက စစ်သည် ဇနီးသည်တွေ ပြောတာ လက်ထောက်တပ်ရင်း မှူးလိုက သူ့မိန်းမကို သွားခေါ်နေတယ်ဆိုတော့ နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်လာကြလိမ့် မယ်။"

ဤအကြောင်းကို ထျန်မိုင်လည်း အနည်းငယ် သိထားသည်။ သူတို့ သုံးယောက် မိသားစု အဆောင်မှ ထွက်လာကြသည်။

ထျန်မိုင်က ကျန်းချန်နှင့် ဟဲယွဲ့ကို ပြောခဲ့သည်။ "ကြားရတာတော့ ကွမ်လုက ကလေးလိုချင် တယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ထောက်တပ်ရင်းမှူးလို က မလိုချင်ဘူးတဲ့။ လက်ထောက်တပ်ရင်းမှူး လိုမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိနှင့်ပြီးသားဆိုတော့ သူ့သမီးက သူမအဖေမှာ နောက်ထပ် ကလေးရ လာရင် သူမကို ဂရုမစိုက်တော့မှာ စိုးရိမ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။"

ထျန်မိုင်က ခဏရပ်ပြီး ဆက်ပြောခဲ့သည်။ "ဒီ တစ်ခေါက် ကွမ်လု အိမ်ပြန်သွားတာက လက်ထောက်တပ်ရင်းမှူးလျိုရဲ့ သမီးကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ ပြန်သွားတာလို့ ကြား တယ်။"

ကျန်းချန် နားလည်သွားသည်။ ဤ လက်ထောက်တပ်ရင်းမှူးလျိုနှင့် ကွမ်လုတို့မှာ ပေါင်းစည်းထားသော မိသားစု ဖြစ်ကြသည်။

[ပေါင်းစည်းထားသောမိသားစု ဆိုသည်မှာ ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သို့မဟုတ် တစ်ဦးဦး၏ အရင်အိမ်ထောင်မှ ပါလာသော ကလေးများ ပါဝင်သည့် မိသားစု ဖြစ်သည်။]

စိုက်ပျိုးမြေကွက်မှာ မိသားစု အဆောင်နှင့် သိပ်မဝေးသော်လည်း လမ်းလျှောက်လျှင် ဆယ် မိနစ်ခန့် ကြာသည်။

ဟဲယွဲ့နှင့် ထျန်မိုင်တို့သည် ကျန်းချန်၏ လက်ကောက်ဝတ်ရှိ နာရီကို မြင်သောအခါ မနာလိုဖြစ်မိကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ ယောက်ျားများနောက်သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုက်လာခဲ့သော်လည်း နာရီတစ်လုံးပင် မရှိကြသလို ဖိနပ်ကောင်းကောင်းတစ်ရံပင် မရှိကြပေ။

ကြည့်လေလေ ကျန်းချန် ကံကောင်းလှသည်ဟု သူတို့ ခံစားရလေလေ ဖြစ်သည်။

ကျန်းချန်သည် မြေကွက်ကို သွားကြည့်ရုံသာ ဖြစ်သော်လည်း ဘာမှမလုပ်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။ သူမသည် လုယွီကို စောင့်နေစဉ် မြေကွက်ရှိ ပေါင်းပင်များကို နှုတ်နေလိုက်သည်။ မွန်းတည့်ခါနီးမှ သူမ အိမ်ပြန်လာသည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်၊ အင်္ကျီလဲပြီးနောက် လုယွီ ကြိုက်တတ်သော ဆော့စ်နယ်ခေါက်ဆွဲများကို အလူမီနီယမ်ထမင်းဘူးထဲ ထည့်ကာ စိုက်ပျိုးမြေကွက်သို့

ပြန်သွားသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် လူစည်ကားလှပြီး လမ်းတွင် တွေ့သော လူတိုင်းက ကျန်းချန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဘာလုပ်နေလဲဟု မေးကြသည်။ ကျန်းချန်က ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ "လုယွိအတွက် ထမင်းပို့ပေးမလို့ပါ။"

သစ်ကိုင်းများတွင် အဖူးအပွင့်လေးများ ဝေနေပြီး သူမ လျှောက်သွားစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိမ်းလန်းလာသည်ကို မြင်နေရသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် အတော်ပူသည်။ ကျန်းချန်သည် မနှစ်က သူမ ကိုယ်တိုင်ချုပ်ထားသော အင်္ကျီအဖြူလေးကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီကော်လာ၏ ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် အနီရောင်ချည်ဖြင့် ပန်းကလေးများ ထိုးထားပြီး အညိုရောင် ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ထားသည်။

အင်္ကျီအနားကို ဘောင်းဘီထဲ ထည့်ဝတ်ထား

သဖြင့် သူမ၏ သွယ်လျသော ခါးလေးမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း သေသေသပ်သပ် ထုံးထားသည်။ သူမ လမ်းထောင့်ကို ဖြတ်လာစဉ် လူအဝင်အထွက် အမြဲများသော ကန်တင်း၏ ညာဘက်တံခါးကို ဖြတ်ရသည်။

တတိယ တပ်ရင်းမှ စစ်သားများသည် ကျန်းချ န်ကို မြင်သောအခါ ချက်ချင်း အော်လိုက်ကြ သည်။ "မရီး။"

သူတို့၏ ပြိုင်တူအော်သံကြောင့် ကျန်းချန် လန့် သွားသည်။ အသံလာရာသို့ သူမ လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ ကန်တင်း တံခါးအနီးရှိ ရေဘုံဘိုင်တွင် လူများစွာ ရပ်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့အားလုံး စစ်စိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထားကြပြီး သူမကို ပြုံးပြနေကြသည်။ ကျ န်းချန်လည်း ပြန်ပြုံးပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်

သည်။ "မင်္ဂလာပါ။"

သူမ၏ ဖြူဖွေးသော အသားအရေ၊ လှပသော မျက်ခုံးနှင့် တောက်ပသော မျက်ဝန်းများ၊ အထူးသဖြင့် သူမ ပြုံးလိုက်ချိန်တွင် သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲ၌ နဂါးငွေ့တန်း တစ်ခုလုံး စုစည်းနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူမ၏ နောက်ကွယ်မှ ခြောက်သွေ့နေသော သစ်ပင်များပင်လျှင် နွေဦး၏ သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ပွင့်လန်းလာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ကျန်းနျန်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ မိသားစု အဆောင်များကြားတွင် ထင်ရှားလှပြီး သူမကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်သော ဇနီးသည်မျိုးမှာ တွေ့ရခဲလှသည်။

တတိယ တပ်ရင်းမှ လူများသာမက အခြား တပ်ရင်းမှ စစ်သားများကလည်း သူမကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြပေ။

***